

Kategorie do 15 let

3. místo Natálie Hanzlíková – Réva a koruna

V nedalekém království, daleko na jihu, vládl starý a moudrý král William. Království bylo kolébkou nejlepších vinařů. Víno bílé i červené, suché i polosuché, vše se tu vyrábělo s láskou a kvalitou nejvyššího stupně.

Král byl unavený, a neměl žádného dědice. Jednou si takhle stěžoval svému písaři: „To i ten vinař to má jednodušší. Celý den se jen stará o své vinařství, je na čerstvém vzduchu, ochutnává si víno, okopává révu a nic dalšího nemusí. To já musím chodit na bankety, plesy, domlouvát mírové smlouvy, vymýšlet strategie, aby mě nikdo o království nepřipravil, chodit pozdě spát a brzy vstávat. Už i ta koruna se mi zdá těžká.“

V tom samém království žil i Wilhelm Eben. Wilhelm Eben byl věhlasný vinař. Znal ho každý v širokém okolí. Měl spoustu čeledínů a několik sadů plných čerstvých výhonků vinné révy. Jednou když takhle časně z rána kontroloval výhonky, zvedl hlavu. Kolem jeho políčka projížděl právě královský kočár. Už to vypadalo, že brzy koně část jeho pole zadupou.

A to by tak hrálo, pomyslel si a vstoupil kočímu do cesty. Ten trhl opratěmi a v poslední chvíli to vybral. „Prr! Šílenče stará, chceš, abych tě přejel!“ huboval Wilhelmovi. Vinař zbrunátněl a povídá: „A to jsem tě měl nechat, abys zválcoval můj sad?“

„Ty...!“ začal se zvedat kočí, ale náhle oba ztuhli. Dvířka do kočáru se otevřela. A z nich vystoupil král. Měl na sobě honosný hermelínový plášť, zlatou korunu a hnědý dublet.

„Co se tu děje?“ zeptal se, pokynul rukou obtěžkanou drahými kameny a kočí od vinaře odskočil.

„To bych se měl ptát já, milostpane,“ zavrčel vinař, „chcete mě zruinovat? Víte, co to dá práce? Odplevelit, zalít, když sluníčko praží, nenechat to spláchnout lijákem, sbírat vždy nejlepší kusy, odškůdnit, a další věci, které Vás ani nenapadnou? A to nemluvím o výrobě vína. Ta Vaše práce je zřejmě nenáročná, když si dovolíte ničit dílo jiných.“

Král chvíli mlčel. Prohlíželi se navzájem, král i vinař. Měli stejný vous, stejnou postavu, stejný postoj i stejný hlas. Král se omluvil. Pak se ale zamyslel a povídá:

„Pane vinaři-“

„Eben, Veličenstvo. Eben Wilhelm.“

„Co kdybychom si to vyměnili? Vy budete den místo mě chodit po oslavách a mírových jednáních a já budu se starat o vaše políčko.“ Wilhelm si krále prohlížel a pak povídá: „To je... zajímavý návrh. Snad alespoň pochopíte, co to je, když vinař víno sklízí.“ „A vy, jaké to je, když vladař žezlo drží.“

A tak se vyměnili. Král skočil do pole a Wilhelm se zeleným kloboukem a kamizolkou si naskočil do zlatého kočáru.

Will si promnul ruce. Sundal si plášť i korunu a to pověsil na kůl vedle řádků s révou. Svlékl si kabát a vytáhl si rukávy bílé košile. Brzy na to se otočil na čeledíny, kteří celé této výměně přihlíželi. „Tak,“ tlesknul, „co budeme dělat nejdřív? Koštovat? Nebo zalévat?“ Jedna ze statečnějších děveček přistoupila. „Dnes musíme... kopat. Vykopáváme kameny, které dusí kořínky.“

Král pokýval hlavou. „Dobrá tedy! Přineste mi to, čím odstraňujete kameny.“ „Myslíte lopatu?“ zeptal se jeden z pacholků a neochotně mu ji podal. „Přesně tak. Lopatu.“ Přikývl nadšeně král. Nadechl se vlahého vzduchu a nešikovně, ale šťastně, začal kopat.

Mezitím Wilhelm jel v kočáře na oslavu, ani nevěděl čeho. O jeho výměně nikdo až na kočího nevěděl, a proto když vystoupil, lidé v noblesním oblečení, v buřinkách a s vějíři v rukou se divili, jaký to král přijel, že bez koruny se zeleným loveckým kabátkem přichází mezi ně. Ale jinak neřekli nic a jen se hluboce ukláněli.

Wilhelm přišel dovnitř velké budovy. Tam se mu poklonil pikolík se šampaňským ve skleničce. „Děkuji,“ přikývl Eben a ochutnal šampaňské, jak se na správného vinaře sluší a patří.

Tu se k němu přikolébala objemná paní v růžových šatečkách s motivem švestiček a růžovém kloboučku: „Vaše Veličenstvo,“ uklonila se, až se Wilhelm bál, aby se mu neskulila k nohám, „smím Vás představit vyslancům ze severu?“ Wilhelmovi se orosilo čelo. Na něco takového nebyl připraven. Ale proč ne? To se už holt někdy stává. Taky nebýváte připraveni na počasí nebo náhlé katastrofy. Vykročil s hlavou vztyčenou. Za muži, kteří se bavili nad vínem s jakýmiisi pochutinami v ruce. Jak se říká: A tak šel vstříc osudu.

Mezitím král William potil vodopád slané potu. Zarýval se rýčem pod hlínu a stěží se vyhýbal kořínkům. Někdy narazil na kámen a musel zabrat veškerými silami, které měl.

K obědu se posadil před svou prací. A i když měl ruce samé mozoly a na čele se mu leskl pot, prach a špína, měl z toho zvláštní radost. Od jedné dívenky dostal džbán vody a bochník chleba s máslem. To by nemuselo být špatné.

Na večer přijel Wilhelm v kočáře zpět na své pole. Král už tam čekal. Wilhelm Eben vystoupil a prohlížel si královu práci. Nebylo to nejhorší. Na to podal králi

listinu s mírovou smlouvou. „Jak jste to dokázal?“ vytřeštil král oči. „Řekněme, že vím, kdy a jaké víno pít.“

Chvíli takhle mlčky stáli. „Vaše... práce není jednoduchá,“ přiznal nakonec král. „Souhlasím s Vámi,“ přikývl Eben. „Bylo to zajímavý, i když trochu namáhavý. Cítím se polámaný víc, než když sekám dříví. Ale... byla to svým způsobem... zábava.“

Pak se na sebe usmáli. „Tohle bychom si měli zopakovat,“ navrhl král. „Souhlasím.“ Podali si ruce. Od té doby, když William a Wilhelm měli možnost, vyměnili se a s nadšením pozorovali na stará kolena zmatené tváře svých známých, přátel, nepřátel i manželek. A když umřeli, zanechali po sobě jedno společné víno. Víno:

Vitis corona